

PEDAGOGIE

*****

IRENE ZWAAN

DE AFWEZIGE VADER BESTAAT NIET - EN WAAROM VADERS NIET MOETEN MOEDEREN

Bert Bakker; 204 pagina's; € 19,95.

Irene Zwaan neemt het wat al te nadrukkelijk op voor de rol van vaders na een scheiding.

Thuiskomen van het werk, de benen op tafel, biertje erbij en de krant, dat is er voor vaders steeds minder bij. Want hun vrouw komt ook moe van haar werk. Er moet eten op tafel gezet, de kinderen moeten worden gewassen, voorgelezen en naar bed gebracht. In het moderne gezinsbedrijf hebben de beide vennoten altijd dienst.

Zolang moeder het wil tenminste. Als ze genoeg heeft van haar man en hem de deur uit schopt, heeft hij het nakijken. Vooral als ze niet officieel zijn getrouwd en er niets over gedeeld ouderschap is vastgelegd. Dan heeft zijn ex-onmetelijke macht over hun kinderen en is hij als verwekker een *nobody*.

Ze kan de omgangsregeling saboteren, ver weg gaan wonen of de kinderen tegen hun vader opzetten, en dat met goedvinden van de rechter en instanties als Jeugdzorg. Liever een stabiele situatie thuis bij de moeder, dan getouwtrek om ouderlijke rechten, 'in het belang van het kind'.

Het moederlijke veto is een misstand, vindt Irene Zwaan. Zij schreef een bevolgen pleidooi voor het recht op vaderschap (en het recht op een vader). Het vertrek-

punt is een eigen verdrietige ervaring. Zwaan had een relatie met een man die al zeven jaar in zijn eentje voor zijn zontje zorgde. Tot de moeder het kind begon terug te eisen. Eerst alleen in de weekends, daarna langer en tot slot voor altijd.

De vader probeerde uit alle macht zijn recht als medeverzorger te krijgen, maar dat werd hem ontzegd. De moeder beschuldigde hem, en Zwaan, van kindermishandeling; het zontje mocht niet eens meer bij hen logeren. De relatie tussen Zwaan en de radeloze vader liep stuk, en daarmee verloor ze ook haar laatste kans op een eigen kind.

Zwaan wijst, met onderzoek in de hand, op het grote belang van vaders. Zonder een vader die grenzen stelt en met hen stoeit, hebben kinderen een grotere kans te ontsporen en de diagnose adhd te krijgen. Ze slaat daarbij, wellicht door haar eigen nare ervaring, hevig door: moeders zijn in haar verhaal wel heel erg de kwaaië pier. Er zijn gevallen denkbaar waarin het te begrijpen is dat de moeder denkt: beter zonder jou. Omdat die man bijvoorbeeld, vóór de scheiding, ook al weinig bijdroeg. Vaders kunnen trouwens als het moet best moederen: zie de vader, Zwaans lichtend voorbeeld, die zeven jaar lang vader en moeder ineen was.